

Zpátky domů

Damiens

Hřál, jako oheň tiše plál
a psal do tvých řádků.
Co cítíš, když křídla svá
rozpínáš, odlétáš, co cítíš.

Jít, na svých bedrech život nýst
přijímáš dobré i zlé.
Věci vzácné v rukách ti tajou
z vosku tisíc figurín,
všichni tvý známí.
Táhne tě to domů, zpátky domů.

R: Když máš křídla zlámaný
sám dobře víš, kde máš svůj práh.
Jen když člověk má kam jít,
má osud svůj,
pro jednu zná své zázemí.
Sniš, když rodné hnízdo opouštíš,
pro štěstí vezmeš pár dáreků.
Počítáš, kolik bylo ptáků,
ještě méně jar a společných svátků,
táhne tě to domů, zpátky domů.

R: Když máš křídla zlámaný
sám dobře víš, kde máš svůj práh.
Jen když člověk má kam jít,
má osud svůj,
pro jednu zná své zázemí.

Když máš křídla zlámaný
sám dobře víš, kde máš svůj práh.
Jen když člověk má kam jít,
má osud svůj,
pro jednu zná své zázemí,
své zázemí,
své zázemí.